

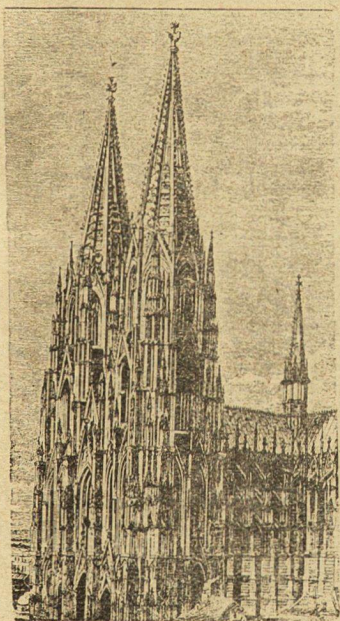
Това е най-фантастичната епоха на срѣднитѣ вѣкове, когато за чиста действителност се смѣтали драконитѣ, приказнитѣ принцеси, затворени въ омагьосани гори пълни съ феи, джуджета и магически замъци. Рицаритѣ се биели съ свѣрхестествени сили и тѣхнитѣ подвизи отъ замъкъ на замъкъ се възпѣвали отъ странствуващи пѣвци (трубадури, трувери или менизингери).

Цѣлата тази епоха на непринудена поезия и почти детинска наивност е тѣй майсторски осмѣта отъ Сервантеса въ Донъ Кихотъ и гениално нарисувана съ идеална красота въ Нибелунгитѣ.

Отъ XII. до XV. столѣтие това полуезическо, полухристианско възрение обхващало изцѣло духоветѣ.

Отъ началошо на XII-я вѣкъ започнало и развитието на градоветѣ, чието население, поради голѣмата търговия, която създадо, забогатѣло много и отстѣпвало на феодалитѣ само по чинъ и титли.

Гражданитѣ оповани на своето богатство често пжти държали въ ржцетѣ си много западнали отъ кръстоноснитѣ походи феодали, като имъ давали пари съ лихва. Разбира се, при едно такова положение тѣ започнали не само да се обличатъ богато като тѣхъ, но и самитѣ градове се укрепили съ високи стени и кули, като замъцитѣ. Тогава започнала епохата на **готика**, съ високитѣ заострени пробождащи небето камбанарии на църкви отъ изрѣзана въ камъка дантела, градски домове, сжщо така, съ високи наблюдателници (бефроа) и пр. (фиг. 43), тѣй като отъ най-обикновената мисль до най-философската лежало едно неуморно търсене на Бога; дори научнитѣ въпроси се решавали съ текстове отъ Св. Писание.

Фиг. 43.

Островърхи кули на готическа църква.

Заостренитѣ, дирящи Бога, високи форми на църквитѣ се отразили и въ линията на облѣклото, което започнало да става по-прибрано и по-източено нагоре.

Къмъ края на XII столѣтие мжжката туника започнала да се одѣлжава, докато станала дълга до земята. Само работния народъ и ри-